

LA MÀSCARA

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

LA MÀSCARA

La Jana està sola a casa. El silenci omple tots els racons del pis i s'escola entre els mobles, els pinzells, els pots plens de regalims de pintura seca i la taula on la Jana pinta les seves màscares de porcellana. La Jana travessa el menjador evitant trepitjar els pedaços afilats de porcellana escampats pel terra i es dirigeix a l'habitació, on encara hi ha el llit per fer. S'agenolla al terra, estira el braç per sota del somier i arrossega el bagul fins a tenir-lo davant de les seves cames. Amb cura, amb un gest de paciència resignada, la Jana agafa una a una les màscares que omplen l'antic bagul de fusta. Totes són rèpliques exactes de la seva pròpia cara que ella mateixa ha pintat meticulosament. La Jana se les mira amb atenció i les examina intentant trobar la més adequada. Finalment en deixa una a sobre de la tauleta i torna a endreçar el bagul a sota del llit.

La Jana va fins al lavabo i es col·loca davant del mirall amb la màscara a les mans. Mira fixament el reflex, observa amb tristesa el seu rostre inexpressiu. Al mirall hi veu una cara absolutament llisa i sense faccions, sense ulls, nas ni boca. Fa molt que el seu rostre s'ha anat esborrant a cops i no és capaç de reconèixer-se a sí mateixa. Cada cop de puny, cada insult, cada mirada de menyspreu, han anat erosionant les seves faccions. La Jana es posa la màscara a la cara i es lliga les cintes de seda per darrere del clatell sense deixar de mirar-se. Les ferides i els blaus queden ocults i la Jana pot amagar la veritat un dia més.

Al menjador, escombra els esquerdissos de porcellana de la màscara que va portar ahir i que ell es va encarregar d'esmicolar a cops. La Jana seu a la taula, agafa una nova màscara de porcellana blanca i es disposa a pintar-la. Amb paciència, dibuixarà aquell rostre que fa temps que ja no reconeix quan es mira al mirall en un intent de no oblidar qui és.

Greg S.